

Les escoles bressol han estat sempre inclusives

Fa unes setmanes que l'Ajuntament de Barcelona explica com una gran novetat que el curs vinent s'obrirà una escola bressol inclusiva al districte de Gràcia. Un anunci que als més vells ens va generar perplexitat, perquè ja fa gairebé mig segle que les escoles bressol són inclusives; que hi hagi un desconeixement tan rellevant com aquest resulta preocupant. No perquè l'alcalde i el regidor d'Educació de la ciutat ho presentin amb tanta il·lusió, vehemència i entusiasme, creient que estan presentant una novetat revolucionària, sinó senzillament perquè hi ha algú que els ha enganyat.

Respectades autoritats de la ciutat: el curs 1966-1967 del segle passat, a Barcelona es va crear la Llar d'Infants, una cooperativa que avui forma part de la xarxa pública municipal, que va abandonar la paraula i el concepte *guarderia* per construir un espai educatiu per als infants de 0 a 3 anys. Aquell primer curs la Llar d'Infants era inclusiva. Els poc més de trenta nens i nenes que hi anaven eren considerats, primer de tot, persones. Entre ells n'hi havia uns quants amb greus dificultats socials, molt pobres, amb desnutrició i anèmia. Un tenia unes cametes totalment corbades com a conseqüència d'estar tot el dia al llit, feia patir molt. N'hi havia que tenien altres dificultats, en concret una nena amb síndrome de Down i una altra amb paràlisi cerebral.

Les escoles bressol han estat sempre inclusives. Sempre! I gairebé sempre sense mitjans. Ha estat la perseverança i l'extraordinària voluntat dels seus mestres, a qui cada patologia ha obligat a fer un pas per aprendre, el que els ha permès descobrir com afrontar personalment i en grup la di-

ficultat que cada infant planteja.

Per nosaltres, *inclusió* vol dir fer una escola per a tots els infants, sense cap tipus de discriminació social, cultural, econòmica o per dificultats de caràcter físic, motriu, sensorial, psíquic, al·lèrgic, per diabetis o altres síndromes que no cal citar, perquè la llista seria molt i molt llarga.

Cal remarcar només una malaltia que va ser molt difícil d'acceptar: els infants malalts o portadors de la sida. És important situar-se en la dècada dels vuitanta, quan aquesta malaltia generava pànic a tota la ciutadania, perquè en aquells temps s'associava a la mort i per tant era molt difícil d'acceptar, també entre els mestres i les famílies. Però, tot i la pressió existent, quatre o cinc escoles bressol van

IRENE BALAGUER

PRESIDENTA DE L'ASSOCIACIÓ DE MESTRES ROSA SENSAT

Garantir una escola bressol de qualitat no té res de nou: és una responsabilitat pública

ha res de nou; només, pel que sembla, molt soroll per no res, perquè garantir una escola bressol de veritable qualitat per a tothom és una responsabilitat pública.

Com és possible parlar d'*inclusió* quan, a Barcelona i a altres ciutats i pobles de Catalunya, s'estan tancant grups? Perquè la realitat és que la crisi econòmica afecta amb duresa tant les famílies amb infants com en aquells cursos 66-67 del segle passat, i la desnu-

trició segueix sent avui un greu problema social. Un problema que al segle XXI no s'ha de resoldre amb caritat, sinó amb justícia social. La justícia ha de poder aplicar-se respectant la dignitat dels que la necessiten i, per tant, ajustant les quotes a les possibilitats de cada família. En l'actualitat, les famílies i els infants que més necessiten l'escola bressol la necessiten no només per menjar, sinó també per poder gaudir d'un ambient adequat, i es veuen abocats a renunciar-hi. Un panorama paradoxal: nens i famílies exclosos i grups que es tanquen.

Per poder ser inclusiva, no només a Gràcia sinó a tota la ciutat i al país, a una escola bressol li calen uns mínims per poder atendre adequadament tots els infants, com per exemple un nombre d'infants reduït, molt per sota del nombre actual per grup, assequible per al mestre i amb el qual els infants es puguin sentir bé. El nombre total de nenes i nens també ha de ser limitat, perquè aquests es puguin conèixer i establir relacions regulars i estables. Una escola bressol de més de setanta infants i amb un nombre d'infants per grup desmesurat és un veritable despropòsit i fa inviable la inclusivitat per a tots.

Cal una escola bressol sense adjectius, una escola bressol que es fonamenti en els drets dels infants d'aquestes primeres edats. Una escola bressol acollidora, amb un ambient estimulador, un espai interior i exterior senzill (que no vol dir simple), amb uns mestres preparats i acompanyats per poder afrontar serenament la complexitat que la societat actual planteja a qualsevol educador responsable. Per tot plegat resulta tan difícil d'entendre que es faci tant de soroll amb una escola bressol que, si té alguna cosa nova, és que és massa gran.

CÈLIA ATSET

CARTES I MISSATGES

Rita Barberá falla

Quin terrabastall ha esclatat, amb la Criada de les Falles de Sant Josep, feta per l'Inclita i sembla que perpètua alcaldessa de València, la senyora Rita Barberá!

El seu cervell pensa les paraules i construeix les frases en castellà, sent com és castellanoparlant, però a l'hora de traduir-ho al valencià, pobra, amb el "caloret" les paraules castellaneres i valencianeres se li enganxen les unes amb les altres i en surt una samfaina barrejada. Mira que és fàcil portar-ho escrit i llegir-ho, però la seva prepotència, la seva manca de respecte i sensibilitat per la llengua de molts o pocs valencians, és inaudita. El seu menyspreu, la seva estultícia, la seva ridícula posició, sempre en contra de tot allò que no li interessa, no té perdó.

A les xarxes s'han fet un munt de bromes sobre aital relliscada, però sobretot el que demostra és el profund anticatalanisme dels capistosos del PP valencià. Tot el que pot prestigiar la cultura valenciana, la pròpia del país, els sona a catalanista, i hi aniran en contra de cara, sense cap mania.

Així queda demostrat amb el discurs de Rita Barberá.

JORDI LLEAL GIRALT
BADALONA

Incendi ben gestionat

Ja ha passat una setmana de l'incendi en un edifici del barri de Sanfeliu de l'Hospitalet i, malgrat l'ensurt dels veïns, la normalitat ha tornat al barri.

Vull agrair la ràpida intervenció dels Bombers, la Guàrdia Urbana, els Mossos, Protecció Civil i l'Ajuntament de l'Hospitalet, que van posar tots els mitjans per apagar l'incendi, però també per donar suport a les famílies, oferir-los menjar, obrir l'Escola Pablo Neruda perquè s'hi estiguessin i, posteriorment, allotjar en hotels les persones que no van poder tornar a casa. La mediació amb les asseguradores també ha sigut de gran ajut.

En casos com aquest és quan ens adonem que una bona coordinació entre tots els agents implicats permet solucionar amb eficiència aquest tipus d'incidents.

Per acabar, voldria destacar la solidaritat dels veïns del barri, que van donar

suport al centenar de famílies que van patir aquest incendi, que, afortunadament, no ha provocat ferits greus.

JUAN MANUEL NAVARRO GONZALEZ
L'HOSPITALET

El procés

Fa dies que, a casa, sentim vergonya quan veiem com molts mitjans s'aprofiten del nostre procés.

Efectivament, el desenvolupament d'aquest procés no està sent tan edificant ni il·lusionant com esperàvem (encara hi ha diferències, esclar, però cada vegada menys) i el desànim ens està afectant a tots. És més, si aquesta vegada tampoc fructifica, en sortirem enfortits i amb una nova lliçó apresada. I, sobretot, sense rancúnia per als que pensen diferent.

És vergonyós veure com aquests il·lustres presentadors (amb un ego insuperable) i tertulians en nòmina s'aprofiten de l'agitació en què ens trobem. Si guai quin sigui el desenllaç, es veu que ells sempre *guanyaran*.

M. CINTA GARCIA VISCARRO
TARRAGONA

La vorera de la ronda

Visc a prop de la sortida de Tres Torres de la ronda de Dalt, a Barcelona. En principi, la idea de fer una ronda era molt bona i necessària per a la ciutat.

Ara que han passat els anys, però, l'obra s'ha quedat petita: ja no té capacitat per engolir tots els cotxes que hi passen. A més, cal matisar que tampoc té una vorera per passar. I si una persona es queda al mig, què fa?

Ja sé que l'obra ja està acabada i que remodelar-la seria difícil. Ja sé que estem en temps de crisi. Però tard o d'hora, potser ara mateix, caldria fer algun tipus d'intervenció a la ronda de Dalt, tant a les voreres com a les sortides, que també acostumen a ser molt perilloses.

MIQUEL MENTRUIT
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

